

Un Dumnezeu slab: Esența scandalului crucii

31 mai 2005

Gili Cârstea

În studierea Cuvântului lui Dumnezeu și a istoriei sacre se comentează foarte mult despre argumentele pe care iudeii le puteau găsi în Scriptură spre a-L recunoaște pe Isus din Nazaret ca Mesia. Foarte puțin se discută despre argumentele extrem de puternice pe care ei le-au găsit în aceeași Scriptură spre a-L respinge.

Noi suntem astăzi uimiți de superficialitatea cu care studiau și interpretau ei Scripturile. Observăm cu câtă naivitate abordau doctrina lor fundamentală despre sanctuar și ne mirăm cum nu au putut constata că tot sistemul ceremonial era o descriere a lui Hristos și a misiunii Sale.

La împlinirea vremii, când „întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele,” scena era pregătită nu numai pentru ca poporul acela să vadă mare lumină, dar și pentru o cumplită și îndârjită opoziție față de acea mare lumină. Cu durere trebuie să recunoaștem că Israel, ca popor, s-a aflat de partea opoziției în acest binecuvântat moment al istoriei. Ei L-au batjocorit și L-au omorât pe Cel pe care Îl socoteau singura lor salvare.

Principala problemă, care a marcat toată istoria lui Israel, de la ieșirea din Egipt până la omorârea lui Ștefan, a fost o dorință nestăpânită de a „servi lemnului și pietrei” (Eze 20.32). Nu este nimic tainic în această exprimare. Ei voiau să fie „ca neamurile, ca familiile celorlalte țări.” Doreau „un împărat... cum au toate neamurile” (1 Sam 8.5).

De ce doreau israeliții un împărat „cum au toate neamurile,” deși Împăratul Împăraților dorea să îi conducă printr-un prooroc? Era călăuzirea printr-un prooroc mai ineficientă decât cea regală, cu toate că „printr-un prooroc a scos Domnul pe Israel din Egipt și printr-un prooroc a fost păzit Israel” (Osea 12.13)?

În cererea adresată lui Samuel, israeliții spuneau de fapt că nu au încredere că neamul lor va supraviețui sub o astfel de guvernare, în care autoritatea este așa difuză în popor, în care nu există coerență și nici sistem centralizat de putere. Ei nu credeau că un prooroc poate polariza energiile națiunii într-un mediu așa ostil cum era țara Canaanului și că mizeria care se abătea peste ei periodic se datora tocmai lipsei unui împărat hotărât și destoinic. Ei doreau să fie ca familiile celorlalte țări, și nu un popor deosebit

și sfânt, pus deoparte pentru o lucrare specială. Ne imaginăm disperarea lui Samuel când a aflat că sub această aparent nevinovată dorință se ascundea ceva teribil de rău: „...nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei” (1 Sam 8,7.8).

Aceasta era realitatea în care se afla poporul care cerea acum un împărat „care va merge în fruntea noastră și ne va cârmui în războaiele noastre” (1 Sam 8.20). Vom găsi, cu puține excepții, această fascinantă obsesie pentru putere în toată istoria zbuciumată a poporului lui Dumnezeu din toate timpurile. Astfel, Israel a avut un împărat care l-a cârmuit în războaiele lui, până la biruința finală când l-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, Proorocul care venise să-i elibereze din robia crudă a păcatului.

Famiiliile țărilor pe care le invidia Israel aveau nu doar un împărat autoritar și violent, dar și dumnezei la fel de violenți și autoritari. Violența și autoritatea erau socotite ca o garanție a fericirii și prosperității naționale. Puterea unei națiuni stătea în brațul ei armat. Pentru Israel părea de neimaginat că un popor poate fi puternic și pașnic în același timp. Măreția și gloria erau definite în ochii lui Israel de mulțimea popoarelor îngenunchiate prin forța armelor. Așa visau ei să ajungă „capul și nu coada” printre „famiiliile celorlalte țări” de pe pământ. Așa au început să slujească lemnului și pietrei, visând să târască în robie gloatele planetare, sub binecuvântarea complice a marelui lor Dumnezeu ascuns.

Secolele se scurgeau unul după altul, Israel schimba împărat după împărat, dar visul de glorie războinică părea din ce în ce mai îndepărtat, sub necruțătoarea robie în care erau târâți de neamurile pe care le invidiau așa de mult. Nu au înțeles niciodată principiul după care cine pune mâna pe sabie, de sabie va pieri. Pentru ei, forța constrângătoare era singura soluție pentru disciplină internă și expansiune externă. În acest mediu otrăvit, purtat dintr-o robie în alta, poporul și-a găsit salvatoarea speranță în credința că odată, în viitor, va veni la ei Mesia, Liberatorul, care îi va conduce în lupta sfântă de cucerire militară a națiunilor. Astăzi așteaptă exact același lucru și, între timp, duc un război violent și sângeros contra vecinilor, pe principiul lui Moise în variantă modernă, adică mai mulți ochi pentru un ochi, mai mulți dinți pentru un dinte.

Biserica ultimei generații ar trebui să privească atent istoria lui Israel, dacă nu dorește să ajungă în aceeași fundătură teologică. Ne aflăm în același gen de confruntare asupra caracterului lui Dumnezeu, și tratăm cu aceeași superficialitate căile prin care Dumnezeu trimite lumină specială în aceste ultime zile ale marii controversă.